ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὸ ἀρνὶ ποὺ θἀστελναν πεσκέσι στὸ Ματσούκα. Ἕνα Πανελλήνιον τσιμπεῦσι, στὸ ὁποῖο... κανεὶς δὲν παρεκάθησε. Ἡ ἀπελπισία τοῦ Ματσούκα. Ὅπου γίνεται ἄφαντος. Ἦταν προληπτικὸς ὁ Ἀλέξανδρος; Τί διηγοῦνται οἱ φίλοι του. Τὸ σπασιμο τοῦ καθρέφτη. Ὅταν ἀνάβουν τρεῖς ἀπὸ ἕνα σπίρτο. Τί λεει μιὰ ἱσπανικὴ παρεμία. Ἕνα μυστηριῶδες περιστατικὸ στὴν Καστοριά. Τὸ γυαλὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ ποὺσπαξε μονάχο του. Ἡ ἐπελθοῦσα συμφορά. Τί συνέβη τὴ νύχτα !ποὺ γεννιόταν ὁ Βενιζέλος. Τὰ προφητικὰ λόγια ἑνὸς μυστηριώδους γεροκαλεγήρου, κλπ.

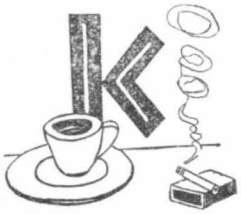

ΛΠΟΙΟΣ μιὰ φορὰ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ στείλη ἕνα ἀρνὶ στὸν μακαρίτη τὸν Ματσούκα.

Κι' ὁ Ματσούκας, ὅποιον εὕρισκε, τὸν καλοῦσε νὰ «φάνε τὸ ἀρνὶ μαζύ».

Ἔτσι εἶχε προσκληθῆ στὸ γεῦμα ὅλη ἡ....Ἑλλάς, καὶ κατὰ συνέπειαν, ὅταν θὰ ἐθυσιάζετο τὸ ἀρνί, ὄχι τὸ ἀρνὶ δὲν θἄφτανε, ἀλλὰ οὔτε ὁλόκληρα κοπάδια.

Ὁ Ματσούκας ὅμως, σὰν ποιητὴς ποὺ ἦτανε, δὲν τὸ εἶχε προσέξει αὐτό.

Μιὰ μέρα τὸν συνάντησε στὴν πλατεία τοῦ Σιντάγματος ὁ στρατηγὸς σήμερα ἐν ἀποστρατείᾳ κ. Φαληρεύς, μὲ τὴν κυρία του.

—Βρὲ ἀδελφέ, Σπῦρο, τοῦ λέει, πότε θὰ φᾶμε ἐκεῖνο τὸ ἀρνί ;...

Τότε συνῆλθε ὁ Ματσούκας, καὶ σὰν φιλότιμος ποὺ ἦταν, ρώτησε τὸν κ. Φαληρέα :

—Τὸ ὑποσχέθηκα καὶ σ' ἐσένα ;

—Βέβαια !...

—Ἀλλοίμονό μου ! φώναξε ὁ Ματσούκας, ἔπιασε μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ ἔφυγε, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Ἀπὸ τότε μῆνες ἔκαμαν νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ φίλοι του.

Τὸ ἀρνὶ ὅμως δὲν τὸ εἶδε κανεὶς ποτέ, οὔτε καὶ ὁ....Ματσούκας !...

* * *

Ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρος ὁ Α' ἦταν προληπτικὸς πολύ.

Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν εἶχε καὶ ἄδικο, γιατὶ τώρα τελευταῖα ἐγνώσθησαν τὰ ἑξῆς περίεργα γιὰ τὸ θάνατό του :

Λίγον καιρὸ, πρὶν νὰ τὸν δαγκάση ὁ πίθηκος, ἐνῶ ἑτοιμαζόταν ἕνα βράδυ στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ πάη στὸ θέατρο τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὅπου θὰ παιζόντουσαν οἱ «Πέρσαι», κατὰ τὰς ἑορτὰς ποὺ ἐδόθησαν γιὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν, ἄξαφνα ἀκούστηκε ἕνα «κράκ».

Ὁ μεγάλος καθρέφτης τοῦ δωματίου του ἔσπασε μυστηριωδῶς, χωρὶς κανεὶς οὔτε νὰ τὸν πλησιάση, οὔτε νὰ τὸν ἀγγίξη.

—Δὲν μ' ἀρέσει διόλου αὐτό ! εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ χλώμασε.

Καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ἐξακολούθησε :

—Κάποιος ἀπὸ δῶ μέσα θὰ πεθάνη !

Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, γελάσανε, ἀλλὰ δὲν ἄργησαν νὰ δοῦν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε δίκηο.

* * *

Λίγες ἡμέρες πάλιν πρὶν τὸν δαγκάση ὁ πίθηκος, ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καθότανε μὲ τὸν ὑπασπιστή του κι' ἔναν Ἄγγλο ἀξιωματικὸ κι' ἐμιλοῦσαν.

Σὲ κάποια στιγμὴ δὲ ἀνάψανε ἕνα σπίρτο καὶ κατὰ σύμπτωσιν, χωρὶς νὰ τὸ προσέξουν, ἄναψαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ τσιγάρα τους ἀπ' τὸ ἴδιο σπίρτο.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἀντελήφθη αὐτό, ἀλλὰ ἦταν πλέον ἀργά.

—Νὰ ἰδῆτε πὼς ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ πεθάνη ! εἶπε στοὺς φίλους του.

—Γιατί ; τὸν ρώτησαν.

—Γιατί ἀνάψαμε καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὸ ἴδιο σπίρτο.

Καὶ δὲν πέρασε πράγματι πολὺς καιρός, καὶ τὰ λόγια του ἀληθέψανε.

* * *

Ὅταν πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του θυμήθηκε μιὰ Ἱσπανικὴ παροιμία, ποὺ λέει :

«Ἂν τραυματισθῆ κανεὶς τρεῖς φορὲς στὸ ἴδιο μέρος, ἡ τρίτη του πληγὴ θὰ εἶνε θανατερή».

Καὶ τότε θυμηθῆκαν ὅλοι, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος εἶχε χτυπηθῆ ἄλλες δυὸ φορὲς στὸ μέρος ἐκεῖνο, ποὺ τὸν ἐδάγκωσε ὁ πίθηκος.

Εἶχε χτυπήσει τὸ πόδι του μιὰ φορὰ ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Δεύτερη φορὰ χτύπησε στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Καὶ ἡ τρίτη ἦταν τὸ θανατηφόρο τοῦ πιθήκου δάγκωμα.

Κι' ἔπειτα λένε νὰ μὴν πιστεύη κανένας τὶς προλήψεις τοῦ λαοῦ, ποὺ εἶνε ἀποτέλεσμα παρατηρήσεων αἰώνων...

* * *

Σχετικῶς μὲ τὸ σπάσιμο τοῦ γυαλιοῦ τοῦ καθρέφτη, τὸ ἑξῆς περίεργο συνέβη στὰ 1915, στὴν Καστοριά :

Στὴν αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου τῆς Καστοριᾶς ὑπάρχει μιὰ μεγάλη παλαιὰ εἰκὼν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρχιερέως. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶνε παλαιὰ Βυζαντινὴ καὶ ἔχει μεγάλη ἀρχαιολογικὴ ἀξία.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ὁ τότε Μητροπολίτης Καστορίας Ἰωακεὶμ Λεπτίδης τὴν εἶχε βάλει σὲ μιὰ μεγάλη κορνίζα, γιὰ νὰ διαφυλάσσεται, μὲ γυαλὶ ἐμπρός.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ καθόταν στὴν αἴθουσα ὁ Μητροπολίτης Ἰωακεὶμ καὶ μιλοῦσε μὲ διαφόρους προκρίτους τῆς Καστοριᾶς, ἀκούστηκε ἄξαφνα ἕνα ἠχηρό :

—Κράκ !...

Εἶδαν δὲ συγχρόνως νὰ σπάζη τὸ γυαλὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ.

—Κάτι κακὸ θὰ συμβῆ ! εἶπε ὁ Μητροπολίτης.

Ὅλοι ἐταράχθηκαν. Γινόταν τότε ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ ἡ Ἑλλάδα ἦταν ἀνάστατη, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθη τῆς οὐδετερότητος στὸ πλευρὸ τῆς Σερβίας, κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Οἱ Βούλγαροι, ὅπως πάντοτε, κρατοῦσαν μιὰ ἤπουλη πολιτικὴ καὶ συνεπῶς ἦσαν ἀνάστατοι ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ πιὸ πολὺ οἱ Μακεδόνες.

Πράγματι δέ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἀρρώστησε ἐπικινδύνως ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Ὁ Μητροπολίτης ξαναδιόρθωσε στὸ μεταξὺ τὴν εἰκόνα, ἔβαλε ἄλλο γυαλί, ἀλλά, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἕνα δειλινό, ἔσπασε μονάχο του, ξαφνικὰ κι' αὐτό ! "Ὁλοι ἀνήσυχοι τότε στὴν Καστοριά, περίμεναν νὰ ἰδοῦν τί συμφορὰ θὰ ἔλθη. Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ πολὺ λίγον καιρό, μπήκανε οἱ Βούλγαροι στὴν πόλι αὐτή, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1916, ὅταν εἰσέβαλαν δηλαδὴ στὴ Μακεδονία, κατόπιν ἀδείας τῆς κυβερνήσεως.

* * *

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο διηγοῦνται κάτι σχετικὸ οἱ συγχωριανοί του, οἱ κάτοικοι δηλαδὴ τοῦ χωρίου Μουρνιές, ὅπου γεννήθηκε.

Τὸ βράδυ τοῦ τοκετοῦ ἕνας παράξενος γερο - καλόγηρος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

—Φέρτε του λίγο ψωμὶ κι' ἀνθότυρο, εἶπαν οἱ ἄνδρες στὶς γυναῖκες.

—Οὔτε πεινῶ, ἀπάντησε ὁ γέρος, οὔτε ψωμὶ θέλω νὰ φάω.

—Τότε τί θέλεις ; τὸν ρώτησαν.

—Θέλω νὰ σᾶς πῶ, τοὺς εἶπε, πὼς τὸ παιδάκι ποὺ γεννήθηκε ἀπόψε πολὺ νὰ τὸ προσέχετε. Θὰ γίνη ἕνας πολὺ μεγάλος ἄνθρωπος...

Ἀμέσως δὲ μόλις εἶπε τὰ προφητικὰ αὐτὰ λόγια, χάθηκε στὸ σκοτάδι. Ἐκεῖνοι ἐσάστισαν στὴν ἀρχή.

—Μωρέ, γιὰ φέρτε ἐδῶ τὸν καλογεροπατέρα ! φώναξε ὁ πιὸ μεγάλος τοῦ σπιτιοῦ.

Μὰ ἂν καὶ βγῆκαν ὅλοι καὶ τὸν ἀναζητήσανε ὧρες ἀρκετὲς παντοῦ, πουθενὰ δὲν τὸν βρῆκαν. Εἶχε γίνει ἄφαντος ! Καπνός ! Κι' οὔτε κανεὶς τὸν ξαναεῖδε καὶ οὔτε φάντρε πουθενὰ ποτέ !...

Αὐτὰ διηγοῦνται καὶ σήμερα ἀκόμα στὶς Μουρνιές !...

ξαναγυρίσουν στὴν πατρίδα τους. Ὁ Σεβαλιὲ εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀρνεῖται νὰ τὶς βοηθήση. Εἶνε ὁ μεγάλος φίλος τους κι' ὁ γενναιόδωρος !προστάτης τους.

Στὴ βίλλα του, ὁ Μωρὶς περνάει σχεδὸν τὶς περισσότερες βραδειές του. Δὲν συχνάζει στ' ἀριστοκρατικὰ κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ δὲν διασκεδάζει. Ξέρετε δὲ γιατί ; Ἀποφεύγει νὰ τὸν... συνηθίσουν ἡ θαυμάστριές του! Προτιμάει τὴ συντροφιὰ μερικῶν φίλων του μὲ τοὺς ὁποίους παίζει χαρτιὰ ἢ πίνει σαμπάνια. "Επειτα ἀγαπάει μὲ πάθος τὸ διάβασμα κι ὁ καλύτερος σύντροφός του εἶνε ἕνα βιβλίο, ὕστεροα ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν διαλόγων τοῦ φίλμ. Τέλος ὅλες τὶς μέρες τῆς ἑβδομάδος κοιμᾶται ἀπὸ τὶς δέκα καὶ μόνο τὸ Σάββατο τὸ βράδυ διασκεδάζει λιγάκι μὲ τοὺς φίλους του.

Ὁ Μωρὶς εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς «ἀστέρας» τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ἀσχολεῖται ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἀλληλογραφία του! Πολλὰ βράδυα, ὅταν δὲν ἔχει διάθεσι νὰ διαβάση ἢ νὰ μελετήση τὸ ρόλο του, τακτοποιεῖ τὴν ἀλληλογραφία του καὶ σημειώνει τί πρέπει ν' ἀπαντήσουν οἱ γραμματεῖς του στὶς διάφορες θαυμάστριές του.

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, ὁ «ἄνθρωπος μὲ τὸ ὡραιότερο χαμόγελο», δὲν ἡσυχάζει διόλου ὅλη τὴ μέρα. Ἂν συλλογισθῆτε μάλιστα ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ποζάρη καθημερινῶς δυὸ-τρεῖς ὧρες, γιὰ ἕνα σωρὸ διαφημιστικὲς φωτογραφίες, θὰ καταλάβετε γιατὶ δὲν τοῦ μένει καιρὸς στὴν ἰδιωτικὴ ζωή του οὔτε νὰ χαμογελάση!...